

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. M. J.**, zastoupený Mgr. Vítězslavem Zdeňkem, advokátem se sídlem Mlýnská 938/4, Olomouc, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**, se sídlem tř. Kosmonautů 189/10, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 16. 4. 2025, č. j. 65 A 8/2025 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce v žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, kterou podal u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „*krajský soud*“), uvedl, že je vlastníkem motocyklu Honda, model CBR 125R, RZ X (dále také jen „*vozidlo*“). Zmíněný motocykl žalobce zapůjčil I. Z., který s vozidlem dne 9. 10. 2023 způsobil dopravní nehodu. Žalovaný následně vozidlo zajistil, odtáhl a uschoval u schovatele V. P.– PV C. P. (dále jen „*schovatel*“). O zajištění vozidla se žalobce dozvěděl na přelomu srpna a září 2024, kdy požádal o jeho vydání. Žalovaný s vydáním vozidla souhlasil, avšak po žalobci bylo požadováno zaplacení odměny schovateli za skladování, což žalobce odmítl. Následně dne 1. 11. 2024 požádal žalobce žalovaného o poskytnutí souvisejících informací a poté jej dne

5. 12. 2024 vyzval k vydání vozidla. Žalovaný přípisem ze dne 18. 12. 2024 odmítl vydání vozidla zajistit a odkázal žalobce na schovatele.

[2] Žalobce se proto žalobou podanou ke krajskému soudu dne 24. 1. 2023 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a žádal o vydání rozsudku, kterým by soud nařídil žalovanému vydat žalobci zadržené vozidlo. Nezákonný zásah spatřoval v tom, že mu žalovaný nezákonně zadržuje vozidlo a odmítá mu je předat. Zajištění vozidla bylo podle žalobce nepřiměřené, navíc jej o zadržení vozidla žalovaný neinformoval. Žalobce uvedl, že není rozhodné, kdo je schovatelem vozidla – schovatel byl s žalovaným ve smluvním vztahu. To podle žalobce znamená, že za vydání vozidla odpovídá žalovaný, který vůči žalobci jedná jako orgán veřejné moci.

[3] Krajský soud se předně zabýval povahou tvrzeného zásahu. Povahu zásahu má totiž také vliv na běh lhůty pro podání žaloby, resp. na určení počátku běhu této lhůty a jejího konce. Krajský soud na základě vyhodnocení této otázky dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně.

[4] Krajský soud konstatoval, že k povaze zásahu spočívajícího v zajištění a následném zadržování vozidla se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2025, č. j. 5 As 200/2024 - 35, č. 4672/2025 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že zajištění vozidla Policií ČR je ve vztahu k jeho vlastníkově nebo provozovateli zásahem ve smyslu § 82 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který počíná okamžikem, kdy je vozidlo zajištěno a trvá až do jeho uvolnění. Nelze rozlišovat provedení zajištění vozidla a jeho následné zadržování jako dva relativně samostatné zásahy, neboť jde o jeden zásah trvající. Ačkoliv se právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve zmíněném rozsudku týkal zajištění a zadržování vozidla podle § 124c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), jsou podle krajského soudu tyto závěry plně aplikovatelné na nyní posuzovanou věc, jelikož podstata zásahu je stejná, tj. dojde k zajištění vozidla Policií ČR, která jej následně zadržuje.

[5] Dále krajský soud uvedl, že proces uvolnění zajištěného vozidla není v právním řádu nijak upraven, a proto je nutné vycházet z faktické stránky věci. Ze žaloby a jejích příloh krajský soud zjistil, že dne 4. 9. 2024 skutečně došlo k podpisu protokolu o vydání motorového vozidla, a to Bc. D. za žalovaného, schovatelem a žalobcem. Z daného protokolu podle soudu jednoznačně vyplývalo, že žalovaný dal žalobci najevo, že nehodlá vozidlo nadále zadržovat a žalobce si jej může převzít. Tím *de facto* umožnil žalobci nakládat s vozidlem, zejména jej vyzvednout nebo ponechat u schovatele. Uvolnění vozidla totiž v tomto případě nelze podle krajského soudu vnímat tak, že by nastalo až faktickým převzetím vozidla žalobcem. Pokud by si totiž v takové situaci žalobce vozidlo nepřevzal, např. z důvodu své liknavosti, zapříčinil by tím trvání zásahu. Z přípisu žalovaného ze dne 18. 12. 2024 (rovněž přiloženého k žalobě) dle krajského soudu také vyplynulo, že žalovaný už při podpisu protokolu o vydání vozidla sdělil žalobci, že již ten den (4. 9. 2024) si může vozidlo u schovatele bezplatně vyzvednout. Nyní vyvstavší spor o případnou úhradu nákladů za uschování vozidla je soukromoprávní záležitostí mezi žalobcem a schovatelem. Krajský soud tedy uzavřel, že trvající zásah, spočívající v zajištění vozidla, skončil dne 4. 9. 2024. Následující den počala plynout dvouměsíční lhůta pro podání žaloby, která marně uplynula dne 4. 11. 2024. Žaloba byla podána až dne 24. 1. 2025, tj. opožděně.

pokračování

[6] Proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, specifikovanému v záhlaví tohoto rozsudku, podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost.

[7] Stěžovatel nesouhlasí s odmítnutím žaloby ze dvou důvodů: 1. domnívá se, že krajský soud jej měl před odmítnutím žaloby informovat o tom, že zásah považuje za skončený a žalobu za opožděnou, 2. usnesení krajského soudu považuje za nezákonné pro nesprávně zjištěný skutkový stav.

[8] Ve vztahu k první kasační námitce stěžovatel uvádí, že krajský soud při odmítnutí žaloby postupoval v rozporu se závěry Ústavního soudu vyslovenými v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, ve věci EUROVIA, jakož i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která na tento nálezh navazuje. Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud jej měl informovat o tom, že zvažuje žalobu odmítnout pro opožděnost a měl mu dát možnost se k tomu vyjádřit. Dle stěžovatele jsou závěry nálezu sp. zn. II. ÚS 635/18 uplatnitelné nejen za situace, kdy je sporné, zda daný zásah je zásahem jednorázovým, nebo trvajícím, ale také v situacích, kdy je nutné posoudit, zda trvajícím zásah je skončený nebo nadále trvá. V obou případech totiž dochází ke stejnému vyústění – soud zvažuje nemeritorní rozhodnutí ve věci z důvodu opožděnosti žaloby, zpravidla bez provedení dokazování a nařízení jednání. Pokud v takové situaci nedá soud žalobci možnost se vyjádřit, dochází ke zbytečnému odmítnutí žaloby, ačkoliv mohla být věc projednána meritorně.

[9] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav. Stěžovatel tvrdí, že se krajský soud nezabýval tím, zda po stěžovateli požadoval dne 4. 9. 2024 schovatel úplatu za vydání vozidla. Ve vztahu ke zmíněnému nálezu ve věci EUROVIA považuje stěžovatel za důležité tuto skutečnost prokázat. Pokud by totiž bylo prokázáno, že schovatel po stěžovateli požadoval úplatu, prokáže se tím alespoň z části též důvodnost žaloby. Stěžovatel tvrdí, že pokud by krajský soud správně aplikoval závěry nálezu sp. zn. II. ÚS 635/18, měl žalobu projednat meritorně.

[10] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který souhlasí s posouzením věci krajským soudem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Krajský soud dle jeho názoru správně vyhodnotil, že v dané věci jde o skončený trvajícím zásah, a proto byla stěžovatelova žaloba podána opožděně. Rovněž nesouhlasí se stěžovatelovou námitkou ohledně překvapivosti rozhodnutí soudu. Tím, že zásah byl ze strany správního orgánu ukončen, a krajský soud nijak nepolemizuje s názorem stěžovatele, že skutečně šlo o zásah trvajícím, nevidí žalovaný důvod k tomu, aby krajský soud musel postupovat podle nálezu sp. zn. II. ÚS 635/18 způsobem, jaký požaduje stěžovatel. Žalovaný také nesouhlasí se stěžovatelovým tvrzením, že je pro věc zcela stěžejní, zda schovatel chtěl po stěžovateli úhradu za uschování vozidla, či nikoliv. Toto tvrzení je podle žalovaného účelové a ani žalobní argumentace na něm nebyla postavena.

[11] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost **není důvodná**.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Takové kasační stížnosti lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. konzumuje důvody kasační stížnosti jinak podřaditelné i pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 As 47/2016 - 39). Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu je tak pouze otázka, zda postup krajského soudu byl zákonný, pokud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[15] Pro posouzení, zda v dané věci krajský soud správně odmítl žalobu stěžovatele, je třeba zkoumat, jaké povahy je tvrzený zásah.

[16] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je třeba rozlišovat zásahy jednorázové, zásahy jednorázové s trvajícím účinkem (následky) a zásahy trvalé. V případě posledně uvedené kategorie, tedy u zásahů trvalých, se uplatní právní závěr, který Ústavní soud zaujal ve stěžovatelem zmiňovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 635/18; dle Ústavního soudu lhůta k podání správní žaloby proti neukončenému trvalému zásahu začíná každý den běžet znovu a v tomto smyslu je třeba interpretovat běh subjektivní i objektivní lhůty. Nejvyšší správní soud dodává, že v tomto nálezu dospěl Ústavní soud k závěru, že pokud správní soud kvalifikuje povahu zásahu, proti kterému směřuje správní žaloba, jinak než žalobce, je povinen umožnit žalobci na takovou změnu reagovat.

[17] Judikatura Nejvyššího správního soudu identifikovala různé trvalé zásahy. V odst. [24] rozsudku ze dne 29. 9. 2023, č. j. 2 As 144/2022 - 35, tak Nejvyšší správní soud shrnul, že „za trvalý zásah považuje např. zveřejnění osobních údajů žalobce na soudním internetu (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 31 A 68/2018 - 177, bod 18, převzato rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 As 355/2017 - 101, bod 21), či na internetových stránkách obce (rozsudek ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 As 221/2019 - 35). Jako včasnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud žalobu proti zásahu spočívajícímu v nevydání regulačního plánu (rozsudek ze dne 21. 6. 2018, č. j. 2 As 132/2016 - 86, bod 28). Také uvedení záznamu o spáchaných přestupcích a uložení sankcí v registru řidičů Nejvyšší správní soud posoudil jako trvalý zásah (rozsudek ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 - 23). Stejně tak je trvalým zásahem i evidence daňového nedoplatku [nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. II. ÚS 599/02 (N 175/35 SbNU 343)]. Jiným nesporným příkladem trvalého zásahu bude vedení daňové kontroly, která dosud nebyla ukončena (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2018, č. j. 46 Af 33/2017 - 67, bod 15, podobně ve vztahu k řízení vedenému Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 As 220/2016 - 204, část V.A.). Trvalým zásahem je i zadržování kaucí a nakládání s ní správním orgánem příslušným k vedení řízení o přestupku, zatímco výběr kaucí policií je zásahem jednorázovým (rozsudek č. j. 10 As 355/2017 - 101, bod 23).“

[18] Krajský soud nijak nepolemizoval s tvrzením stěžovatele, že v případě zajištění (a následného zadržování) vozidla jde o trvalý zásah. K povaze tohoto druhu zásahu se mimo jiné vyjádřil i Nejvyšší správní soud v krajském soudem odkazovaném rozsudku č. j. 5 As 200/2024 - 35. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že zajištění vozidla

pokračování

Policií ČR je ve vztahu k jeho vlastníkovu nebo provozovateli zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., který počíná okamžikem, kdy je vozidlo zajištěno a trvá až do jeho uvolnění. Nelze rozlišovat provedení zajištění vozidla a jeho následné zadržování jako dva relativně samostatné zásahy, neboť jde o jeden trvající zásah.

[19] Krajský soud správně poznamenal, že ačkoliv se právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku týkal zajištění a zadržování vozidla podle § 124c odst. 1 zákona o silničním provozu, jsou tyto závěry aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc. Pro běh lhůt je tedy rozhodný okamžik, kdy bylo vozidlo ze zadržování uvolněno. To podle *„protokolu o vydání motorového vozidla“*, který stěžovatel přiložil k žalobě, nastalo dne 4. 9. 2024, kdy stěžovatel tento protokol také podepsal. Od následujícího dne (tedy od 5. 9. 2024) počala běžet dvouměsíční subjektivní lhůta pro podání žaloby (§ 84 odst. 1, věta první s. ř. s.).

[20] Stěžovatel ve vztahu k počítání lhůt, resp. k otázce procesního postupu krajského soudu, odkazuje na závěry nálezu sp. zn. II. ÚS 635/18. Ty však pro posuzovanou věc nejsou přílehlavé, potažmo nesvědčí stěžovateli způsobem, jaký požaduje. Stěžovatel se snaží v kasační stížnosti najít paralelu mezi svojí situací a situací, kterou posuzoval Ústavní soud v daném nálezu. V nyní přezkoumávané věci ovšem nebylo sporu (pochybností) o tom, že typově šlo o trvající zásah. Jak je uvedeno v odst. [18] a [19] tohoto rozsudku, k povaze zásahu spočívajícího v zajištění a následného zadržování vozidla se Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 200/2024 - 35 podrobně vyjádřil. Ve smyslu rozsudku č. j. 5 As 200/2024 - 35 je také zřejmé, kdy došlo k ukončení zásahu; tento okamžik vyplývá z výše zmíněného protokolu o vydání vozidla ze dne 4. 9. 2024. Závěry nálezu sp. zn. II. ÚS 635/18, které vymezují, za jakých konkrétních podmínek mají krajské soudy povinnost poučit žalobce o možnosti, že jeho žaloba bude odmítnuta pro opožděnost, se proto v tomto případě neuplatní [srov. bod 43 daného nálezu, dle kterého jde, zjednodušeně řečeno, o situace, kdy soud dospěje k názoru odlišnému od názoru žalobce o povaze (typu) zásahu]. Krajský soud se nijak neodlišoval od stěžovatele v náhledu na povahu (typ) žalovaného zásahu, jakožto zásahu trvajícího. Na základě jemu dostupných objektivních skutečností (podkladů, které stěžovatel připojil k žalobě) a tvrzení samotného stěžovatele dospěl k závěru, že žaloba je opožděná, neboť k ukončení zásahu spočívajícího zajištění (a zadržování) vozidla došlo dne 4. 9. 2024. Proto k úspěchu kasační stížnosti nemůže vést ani odkaz stěžovatele např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2023, č. j. 2 As 144/2022 - 35, neboť i zde se Nejvyšší správní soud zabýval tím, že soud musí dát žalobci možnost reagovat na svůj odlišný náhled, pokud jde o *„posuzování povahy zásahu“* (odst. [35]; v dané věci šlo o otázku, zda se jednalo o zásah trvající, nebo zásah jednorázový s trvajícími účinky). To se týká i další judikatury, na kterou stěžovatel odkázal v bodě 7. kasační stížnosti.

[21] Nejvyšší správní soud doplňuje, že v této souvislosti stěžovatel namítá nesprávná skutková zjištění krajského soudu a poukazuje na problematiku úhrady za úschovu vozidla, kterou po něm údajně požadoval schovatel. Stěžovatel tak tvrdí, že ve sdělení ze dne 18. 12. 2024 žalovaný nepravdivě uváděl, že žalobce byl poučen, že od následujícího dne bude žalobci za uschování vozidla účtována cena dle ceníku schovatele. Kdyby, podle stěžovatele, v tomto sdělení bylo uvedeno, že si stěžovatel údajně mohl vozidlo dne 4. 9. 2024 bezplatně vyzvednout, tak by tomu přizpůsobil by tomu svůj následný postup. Zároveň bez zaplacení odměny za uschování vozidla nemá stěžovatel možnost vozidlo převzít. Byl přitom přesvědčen, že nejsou dány důvody pro takovou platbu a že je žalovaný

povinen zajistit, aby bylo vozidlo stěžovateli vydáno bezúplatně. Jelikož tyto podmínky nebyly splněny, podal stěžovatel žalobu. Otázky týkající se platby odměny za uschování jsou podle stěžovatele mezi ním a žalovaným sporné, což krajský soud nesprávně nezohlednil.

[22] Podle Nejvyššího správního soudu však k úspěšnosti kasační stížnosti nemůže vést ani stěžovatelův argument, vyplývající z námitek rekapitulovaných v odst. [21], že zásah i nadále trvá, neboť vydání vozidla schovatel podmiňuje platbou odměny za uschování. Pro posouzení trvání zásahu a následného běhu lhůt je totiž v dané věci podstatný pouze okamžik podepsání protokolu o vydání vozidla stěžovatelem a žalovaným, jímž byl zásah ukončen. Žalovaný již vozidlo nezadržuje; nevykonává nad ním žádnou veřejnou moc. Následné spory ohledně zaplacení odměny schovateli za úschovu vozidla (resp. v souvislosti s tím také ohledně faktického vydání předmětu úschovy) za dobu po ukončení zásahu už jsou spory soukromoprávní, které Nejvyššímu správnímu soudu a krajskému soudu nepřísluší rozhodovat. Přitom mnohé z otázek, které stěžovatel nadnesl již v žalobě, by bylo možné řešit v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu, pokud by ji podal včas. Jde např. problematiku důvodů pro zajištění vozidla; postupů při informování stěžovatele o zajištění; povinnosti plateb, včetně jejich výše, za úschovu po dobu, kdy nad vozidlem vykonával žalovaný veřejnou moc apod. Jelikož však byla žaloba podána opožděně, nemohl se těmito otázkami krajský soud (a nyní ani Nejvyšší správní soud) zabývat.

[23] Přílehlavý není ani stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013 - 51. Z něj stěžovatel cituje závěr, že pro posouzení včasnosti žaloby je podstatné jen to, že je namítán zásah trvajících; důvodnost tohoto tvrzení, včetně naplnění dalších podmínek úspěšnosti žaloby, tak má být zkoumána až v rámci meritorního posuzování žaloby. Stěžovatel v této souvislosti také namítá, že rozsudek č. j. 6 Aps 1/2013 - 51 má relevanci zejména v nyní posuzované věci, kdy posouzení včasnosti žaloby úzce souvisí s posouzením její důvodnosti.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že závěry rozsudku č. j. 6 Aps 1/2013 - 51 byly překonány rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS. Je sice pravdou, jak uvádí i stěžovatel, že tento rozsudek rozšířeného senátu zrušil Ústavní soud zde opakovaně vzpomínaným nálezem sp. zn. II. ÚS 635/18, nelze však přisvědčit úvaze stěžovatele, že by tím závěry rozsudku č. j. 6 Aps 1/2013 - 51 „obživly“. Ústavní soud se totiž v nálezu sp. zn. II. ÚS 635/18 vyjadřoval k jiným otázkám a závěry vyslovené ve vztahu k rozsudku č. j. 6 Aps 1/2013 - 51 nebyly důvodem pro zrušení rozsudku rozšířeného senátu č. j. 7 As 155/2015 - 160. Naopak pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu demonstruje, že posuzování včasnosti zásahové žaloby není předmětem meritorního posuzování, nýbrž že opožděně podanou zásahovou žalobu je třeba odmítnout, nikoli zamítnout, a to včetně situací, kdy žalobce tvrdí, že zásah trvá (srov. např. rozsudek ze dne 16. 7. 2024, č. j. 9 As 124/2024 - 63, odst. [21] až [23], [34], [38], [39] a [44]); nelze v takové situaci konstatovat ani povinnost soudu žalobce poučit tom, že má v úmyslu žalobu odmítnout pro opožděnost (srov. odst. [20] výše).

[25] Ze všech uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o nedůvodnosti kasační stížnosti a jako takovou ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[26] Protože stěžovatel v nynější věci nebyl úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalovanému pak nevznikly žádné náklady, které

pokračování

by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti, proto mu Nejvyšší právní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu